

Opracowano na podstawie: Dz.U. z 2003 r. Nr 175, poz. 1691;

USTAWA
z dnia 28 sierpnia 2003 r.

o zmianie ustawy o repatriacji

Art. 1.

W ustawie z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz.U. Nr 106, poz. 1118, z 2001 r. Nr 42, poz. 475 i Nr 128, poz. 1403 oraz z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 127, poz. 1090) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) użyte w art. 1 ust. 2, art. 4, art. 9, art. 10, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 17 ust. 9, art. 30 ust. 2 i art. 31 ust. 1 w różnych przypadkach wyrazy „wiza w celu repatriacji” zastępuje się użytymi w odpowiednich przypadkach wyrazami „wiza wjazdowa w celu repatriacji”;
- 2) użyty w art. 2 pkt 2, art. 7, art. 17 ust. 1 pkt 3 i art. 41 ust. 3 w różnych przypadkach wyraz „niepełnoletni” zastępuje się użytym w odpowiednich przypadkach wyrazem „małoletni”;
- 3) w art. 2 w pkt 2 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) karcie pobytu - oznacza to dokument wydany cudzoziemcowi, który uzyskał zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony, zezwolenie na osiedlenie się, status uchodźcy lub zgodę na pobyt tolerowany.”;
- 4) tytuł rozdziału 2 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 2 Nabycie obywatelstwa polskiego w drodze repatriacji i udzielanie zezwoleń na osiedlenie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla członków najbliższej rodziny repatrianta”;
- 5) w art. 5:
 - a) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Od decyzji w sprawie stwierdzenia polskiego pochodzenia przysługuje odwołanie do Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców, zwanego dalej „Prezesem Urzędu”.”,
 - b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Organem wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego w sprawach o stwierdzenie polskiego pochodzenia jest Prezes Urzędu.”;
- 6) w art. 8 w zdaniu wstępnym wyrazy „Wiza repatriacyjna” zastępuje się wyrazami „Wiza wjazdowa w celu repatriacji”;
- 7) w art. 11:

a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Decyzję, o której mowa w ust. 1, Prezes Urzędu może uchylić, jeżeli:

- 1) osoba polskiego pochodzenia zostanie skazana w Rzeczypospolitej Polskiej prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne na karę co najmniej roku pozbawienia wolności lub
- 2) osoba polskiego pochodzenia zostanie skazana poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne, będące zbrodnią w rozumieniu prawa polskiego, na karę co najmniej roku pozbawienia wolności, lub
- 3) dowody, na podstawie których ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe, lub
- 4) decyzja została wydana w wyniku przestępstwa, lub
- 5) wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nieznane organowi, który wydał decyzję.

3. Prezes Urzędu uchyla decyzję o przyrzeczeniu wydania wizy wjazdowej w celu repatriacji, jeżeli ustali istnienie podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji, określonej w Kodeksie postępowania administracyjnego.”;

8) w art. 12:

a) w ust. 2 w pkt 2 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) uchwała rady powiatu, zobowiązująca starostę do zapewnienia miejsca w domu pomocy społecznej na terenie powiatu.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Uchwała oraz oświadczenie, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, powinny zawierać w szczególności wskazanie lokalu mieszkalnego, formę udostępnienia tego lokalu oraz wskazanie źródeł utrzymania.”;

9) po art. 12 dodaje się art. 12a i 12b w brzmieniu:

„Art. 12a. Jeżeli dane objęte wnioskiem o wydanie wizy wjazdowej w celu repatriacji uległy zmianie w okresie między wydaniem decyzji o przyrzeczeniu jej wydania a dniem, w którym zostały spełnione przesłanki do wydania tej wizy, wnioskodawca jest obowiązany poinformować konsula o zmianie danych oraz przedstawić dokumenty potwierdzające te zmiany.

Art. 12b. 1. Wizę wjazdową w celu repatriacji lub decyzję o przyrzeczeniu wydania wizy wjazdowej w celu repatriacji wydaje albo odmawia jej wydania konsul właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby ubiegającej się o jej wydanie, po uzyskaniu zgody Prezesa Urzędu. Jeżeli przemawia za tym uzasadniony interes wnioskodawcy, minister właściwy do spraw zagranicznych może wyznaczyć innego konsula.

2. Przed wyrażeniem zgody, o której mowa w ust. 1, Prezes Urzędu może wystąpić do Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta Głównego Policji, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Agencji Wywiadu oraz Prezesa Instytutu Pamięci

Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu o przekazanie informacji o cudzoziemcu, mających znaczenie dla przeprowadzenia postępowania.

3. Organy, do których Prezes Urzędu zwrócił się o przekazanie informacji, w terminie 30 dni są obowiązane je udostępnić w zakresie niezbędnym do prowadzonego postępowania.
4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach termin, o którym mowa w ust. 3, może być przedłużony do 3 miesięcy, o czym organ obowiązany do przekazania informacji zawiadamia na piśmie Prezesa Urzędu.”;

10) uchyla się art. 13;

11) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. 1. Minister właściwy do spraw zagranicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza wniosku o wydanie wizy wjazdowej w celu repatriacji oraz liczbę fotografii i wymogi dotyczące fotografii dołączanych do wniosku.

2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, uwzględnia się w szczególności dane dotyczące wnioskodawcy, jego małżonka, jeżeli jest osobą polskiego pochodzenia oraz małoletniego pozostającego pod władzą rodzicielską wnioskodawcy, jeżeli zamierzają osiedlić się wspólnie z wnioskodawcą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w zakresie niezbędnym do wydania wizy wjazdowej w celu repatriacji.”;

12) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. 1. Małżonkowi wnioskodawcy, który nie jest osobą polskiego pochodzenia, zamierzającemu osiedlić się wspólnie z wnioskodawcą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, udziela się zezwolenia na osiedlenie się.

2. W przypadku braku zgody, o której mowa w art. 7, do małoletniego pozostającego pod władzą rodzicielską repatrianta oraz małoletniego dziecka współmałżonka pozostającego pod jego władzą rodzicielską stosuje się przepis ust. 1.
3. Wniosek o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się małżonka wnioskodawcy, o którym mowa w ust. 1, oraz małoletniego, o którym mowa w ust. 2, dołącza się do wniosku o wydanie wizy wjazdowej w celu repatriacji.
4. Prezes Urzędu udziela lub odmawia udzielenia zezwolenia na osiedlenie się osobom, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz wydaje kartę pobytu.
5. Do udzielenia zezwolenia na osiedlenie się stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 128, poz. 1175).
6. Osoby, o których mowa w ust. 1 i 2, są obowiązane zawiadomić Prezesa Urzędu o utracie karty pobytu i o jej odzyskaniu.”;

13) w art. 16 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Za repatrianta może być uznana osoba, która spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) jest polskiego pochodzenia,
- 2) przed dniem wejścia w życie ustawy zamieszkiwała na stałe na terytorium, o którym mowa w art. 9,
- 3) nie zachodzą wobec niej okoliczności, o których mowa w art. 8,
- 4) przebywała na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony, udzielonego w związku z pobieraniem nauki w szkole wyższej na podstawie przepisów o podejmowaniu i odbywaniu studiów przez osoby niebędące obywatelami polskimi,
- 5) złożył wniosek do wojewody w terminie 12 miesięcy od ukończenia szkoły wyższej.

2. Organem właściwym do wydania decyzji o uznaniu za repatrianta osoby, o której mowa w ust. 1, jest wojewoda właściwy ze względu na zamierzone miejsce osiedlenia się tej osoby.”;

14) w art. 17:

a) w ust. 4 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Pomocy udziela się do wysokości 4120 zł - na repatrianta i każdego członka jego najbliższej rodziny.”,

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Kwota, o której mowa w ust. 4, ulega corocznie od dnia 1 stycznia podwyższeniu przy zastosowaniu wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszych trzech kwartałów roku poprzedniego, ogłaszanego w komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o podatkach i opłatach lokalnych w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.”,

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Prezes Urzędu, w drodze decyzji, przyznaje oraz ustala wysokość pomocy, o której mowa w ust. 1.”;

15) w art. 18 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osobie, której wydano decyzję o przyrzeczeniu wydania wizy wjazdowej w celu repatriacji, a także członkom jej najbliższej rodziny, konsul może zapewnić pokrycie kosztów uczestnictwa w kursie nauki języka polskiego.”;

16) w art. 19 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wniosek o udzielenie pomocy, o której mowa w art. 17 ust. 2 i 3, oraz o zwrot kosztów, o których mowa w art. 22, należy złożyć w terminie do 24 miesięcy od dnia nabycia przez repatrianta obywatelstwa polskiego.”;

17) art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Art. 21. 1. Gminie, która zapewni lokal mieszkalny repatriantowi i członkom najbliższej rodziny repatrianta, udziela się dotacji z budżetu państwa na podstawie porozumienia zawartego z właściwym wojewodą. Dotacja może być przyznana do wysokości kwoty stanowiącej równowartość iloczynu 45 m² powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego i wysokości wskaźnika przeliczeniowego kosztu odtworzenia 1 m²

na terenie danego powiatu ogłaszanego przez wojewodę na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 71, poz. 733 oraz z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 168, poz. 1383), obowiązującego w dniu złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 4.

2. Dotacji udziela się gminie, której rada gminy podjęła uchwałę, w której zobowiązała się do zapewnienia lokalu mieszkalnego nieokreślonym imiennie repatriantom i do zawarcia, na czas nieokreślony, umowy nadającej im tytuł prawny do lokalu mieszkalnego.
3. Dotacja, o której mowa w ust. 1, jest przeznaczona na dofinansowanie zadań własnych gminy.
4. Wniosek o przyznanie dotacji gmina składa do właściwego wojewody.
5. Przy udzielaniu dotacji gminie, która zapewni lokal mieszkalny repatriantowi i członkom najbliższej rodziny repatrianta, uwzględnia się wielkość lokalu mieszkalnego, jego wyposażenie i stan techniczny oraz lokalizację, a także ewentualne koszty poniesione przez gminę w związku z zapewnieniem repatriantowi i członkom jego najbliższej rodziny lokalu mieszkalnego.
6. Porozumienie, o którym mowa w ust. 1, powinno określać w szczególności:
 - 1) szczegółowy opis pomocy mieszkaniowej udzielonej repatriantowi i członkom najbliższej rodziny repatrianta,
 - 2) wysokość i tryb przekazania dotacji należnej gminie zapewniającej lokal mieszkalny,
 - 3) tryb kontroli podejmowanych przez gminę działań,
 - 4) sposób rozliczenia udzielonej dotacji.”;

18) art. 22 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 22. 1. Gmina może udzielić repatriantowi pomocy polegającej na przeprowadzeniu remontu lub adaptacji lokalu mieszkalnego w miejscu osiedlenia się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Zadanie gminy, o którym mowa w ust. 1, jest zadaniem z zakresu administracji rządowej.
 3. Gmina otrzymuje z budżetu państwa dotację celową na realizację zadania, o którym mowa w ust. 1, do wysokości 4120 zł - na repatrianta i każdego członka jego najbliższej rodziny.
 4. Kwota, o której mowa w ust. 3, ulega corocznie od dnia 1 stycznia podwyższeniu przy zastosowaniu wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszych trzech kwartałów roku poprzedniego, ogłaszanego w komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o podatkach i opłatach lokalnych w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

5. Pomocy, o której mowa w ust. 1, nie udziela się repatriantowi, któremu gmina zapewniła lokal mieszkalny w trybie określonym w art. 21.”;

19) rozdział 6 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 6 Aktywizacja zawodowa repatriantów

Art. 23. 1. Repatriantowi, który nie ma możliwości samodzielnego podjęcia pracy, starosta właściwy ze względu na miejsce zamieszkania repatrianta może zapewnić aktywizację zawodową przez:

- 1) zwrot części kosztów poniesionych przez repatrianta na podnoszenie kwalifikacji zawodowych,
- 2) zwrot części kosztów poniesionych przez pracodawcę na:
 - a) utworzenie stanowiska pracy,
 - b) przeszkolenie repatrianta,
 - c) wynagrodzenie, nagrody i składki na ubezpieczenia społeczne.
2. Zwrotu kosztów poniesionych na aktywizację zawodową prowadzoną w formach, o których mowa w ust. 1, można dokonywać w okresie nie dłuższym niż 5 lat od dnia nabycia przez repatrianta obywatelstwa polskiego.
3. Każda z form aktywizacji zawodowej, o których mowa w ust. 1, może być zastosowana jeden raz.
4. Łączna kwota zwrotu kosztów poniesionych przez pracodawcę na aktywizację zawodową we wszystkich formach, o których mowa w ust. 1 pkt 2, nie może przekroczyć dwunastokrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w kwartale poprzedzającym dzień zawarcia pierwszej z umów, o których mowa w art. 27 ust. 1.

Art. 23a. 1. Zwrot części kosztów poniesionych przez repatrianta na podnoszenie kwalifikacji zawodowych następuje na podstawie umowy zawartej między starostą a repatriantem.

2. Umowa, o której mowa w ust. 1, powinna określać w szczególności:
 - 1) zasady wypłacania i wysokość zwracanej kwoty,
 - 2) prawa i obowiązki stron umowy, w tym zobowiązanie repatrianta do zwrotu wypłaconej kwoty, na zasadach określonych przez starostę, w przypadku nieuzasadnionego przerwania nauki lub jej niepodjęcia.
3. Wysokość kwoty zwracanej na podstawie umowy, o której mowa w ust. 2, stanowi połowę kosztów związanych z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych, nie więcej jednak niż równowartość dwukrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w kwartale poprzedzającym dzień zawarcia umowy, o której mowa w ust. 1.
4. Kosztami podnoszenia kwalifikacji zawodowych są opłaty za naukę oraz opłaty za uzyskanie świadectwa lub tytułu kwalifikacyjnego.

Art. 24. 1. Jeżeli repatriant nie posiada kwalifikacji zawodowych lub posiada kwalifikacje, na które brak jest ofert na lokalnym rynku pracy, może

być przeszkolony w celu zdobycia, podniesienia lub zmiany jego kwalifikacji.

2. Przeszkolenie, o którym mowa w ust. 1, polega na:

- 1) przyuczeniu do zawodu lub przekwalifikowaniu repatrianta,
- 2) podniesieniu kwalifikacji zawodowych
- w ramach stosunku pracy,
- 3) wykonywaniu przez repatrianta zadań lub czynności w siedzibie przyszłego pracodawcy bez nawiązywania stosunku pracy, które umożliwią repatriantowi nabycie umiejętności praktycznych do samodzielnego wykonywania pracy po zakończeniu przeszkolenia.

3. Przeszkolenie, o którym mowa w ust. 1, przeprowadza pracodawca, z tym że przeszkolenie polegające na przyuczeniu do zawodu, przekwalifikowaniu lub podniesieniu kwalifikacji zawodowych repatrianta, może przeprowadzić, na zlecenie pracodawcy, instytucja szkoleniowa.

4. Pracodawca przeprowadzając przeszkolenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, jest obowiązany do:

- 1) ubezpieczenia repatrianta od następstw nieszczęśliwych wypadków,
- 2) zapewnienia repatriantowi profilaktycznej ochrony zdrowia w zakresie przewidzianym dla pracowników,
- 3) przeszkolenia repatrianta, na zasadach przewidzianych dla pracowników, w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, przepisów przeciwpożarowych oraz zapoznania go z obowiązującym regulaminem pracy,
- 4) przydzielenia repatriantowi odzieży i obuwia roboczego, środków ochrony indywidualnej oraz dodatków przewidzianych dla pracowników.

5. Przeszkolenie repatrianta powinno trwać nie dłużej niż 6 miesięcy, a w przypadkach uzasadnionych programem przeszkolenia - nie dłużej niż 12 miesięcy.

6. Pracodawca otrzymuje zwrot kosztów przeszkolenia, w wysokości do trzykrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w kwartale poprzedzającym dzień zawarcia umowy, o której mowa w art. 27 ust. 1, pod warunkiem nawiązania z repatriantem stosunku pracy na co najmniej 24 miesiące.

7. Kosztami przeszkolenia, o których mowa w ust. 6, są:

- 1) faktyczne koszty przeszkolenia poniesione przez pracodawcę, uzasadnione programem przeszkolenia, który został zrealizowany przez pracodawcę lub instytucję szkoleniową,
- 2) koszt ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków,
- 3) koszt przejazdu i zakwaterowania, jeżeli przeszkolenie odbywa się w innej miejscowości niż miejsce zamieszkania repatrianta,
- 4) koszt niezbędnych badań lekarskich,

5) koszt niezbędnych opłat za uzyskanie świadectwa lub tytułu kwalifikacyjnego.

Art. 25. 1. Starosta może dokonywać zwrotu poniesionych przez pracodawcę kosztów wynagrodzenia, nagród oraz składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu zatrudnienia repatrianta pod warunkiem nawiązania z repatriantem stosunku pracy na co najmniej 24 miesiące.

2. Zwrotu kosztów, o których mowa w ust. 1, dokonuje się przez okres do 12 miesięcy od dnia nawiązania stosunku pracy z repatriantem.

3. Zwrot kosztów obejmuje koszty do wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, obowiązującego w grudniu roku poprzedniego, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów, w okresie miesięcznym, w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy.

Art. 26. Starosta może zwrócić poniesione przez pracodawcę koszty na utworzenie stanowiska pracy dla repatrianta, pod warunkiem nawiązania z repatriantem stosunku pracy na co najmniej 24 miesiące.

Art. 27. 1. Zwrot części kosztów poniesionych przez pracodawcę na przeszkolenie repatrianta, wynagrodzenie, nagrody i składki na ubezpieczenia społeczne oraz utworzenie stanowiska pracy, następuje na podstawie umów zawartych między starostą a pracodawcą.

2. Starosta nie może zawrzeć umów, o których mowa w ust. 1, jeżeli:

1) pracodawca ma zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, na ubezpieczenie zdrowotne, na Fundusz Pracy lub na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych,

2) pracodawca nie dotrzymał warunków innych umów zawartych z organami zatrudnienia,

3) doradca zawodowy powiatowego urzędu pracy wydał negatywną opinię o predyspozycji repatrianta do wykonywania pracy, w związku z którą może nastąpić zwrot kosztów.

3. Umowa, o której mowa w ust. 1, powinna określać w szczególności:

1) sposób zwrotu kosztów,

2) zasady wypłacania i wysokość zwracanej kwoty,

3) prawa i obowiązki stron umowy, w tym:

a) zobowiązanie pracodawcy do zwrotu wypłaconej kwoty wraz z odsetkami, na zasadach określonych przez starostę, w przypadku niedotrzymania przez pracodawcę warunków umowy,

b) uprawnienia starosty do kontroli pracodawcy w zakresie prawidłowości prowadzenia aktywizacji zawodowej repatrianta.

4. Do umowy, której przedmiotem jest zwrot kosztów przeszkolenia, dołącza się opracowany przez pracodawcę program tego przeszkolenia.

5. W przypadku zawarcia przez starostę umowy, o której mowa w ust. 1, nie stosuje się form aktywizacji zawodowej na zasadach

określonych w ustawie z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz. U. z 2003 r. Nr 58, poz. 514 i Nr 90, poz. 844) w okresie obowiązywania umowy.

- Art. 28. 1. Formy aktywizacji zawodowej, o których mowa w art. 23 ust. 1, są finansowane w formie dotacji celowej ze środków wyodrębnionych na te zadania w budżetach wojewodów.
2. Starosta organizujący aktywizację zawodową repatriantów może ubiegać się o środki na ten cel, składając wniosek do właściwego wojewody.
3. Zadania starosty w zakresie aktywizacji zawodowej repatriantów są zadaniami z zakresu administracji rządowej.
4. Minister właściwy do spraw pracy oraz wojewodowie i marszałkowie województw udzielają starostom wszechstronnej pomocy w organizacji aktywizacji zawodowej repatriantów.”;

20) w art. 29:

- a) w ust. 2 wyrazy „wizy repatriacyjnej” zastępuje się wyrazami „wizy wjazdowej w celu repatriacji”,
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Ewidencję prowadzi Prezes Urzędu.”;

21) w art. 30 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Prezes Urzędu prowadzi ewidencję osób ubiegających się o wydanie wizy wjazdowej w celu repatriacji i członków ich rodzin nieposiadających w Rzeczypospolitej Polskiej zapewnionego lokalu mieszkalnego lub źródła utrzymania.”;

22) art. 32 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 32. Konsul prowadzi rejestr złożonych wniosków i decyzji wydanych w sprawach:
- 1) wydania wizy wjazdowej w celu repatriacji,
- 2) udzielenia zezwolenia na osiedlenie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla członków najbliższej rodziny repatrianta.”;

23) art. 33 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 33. Prezes Urzędu prowadzi centralny rejestr wniosków, decyzji i postanowień wydanych w sprawach:
- 1) wydania wizy wjazdowej w celu repatriacji,
- 2) udzielenia zezwolenia na osiedlenie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla członków najbliższej rodziny repatrianta,
- 3) uznania za repatrianta,
- 4) udzielenia pomocy repatriantom ze środków budżetu państwa.”;

24) w art. 37 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Środki finansowe na realizację zadań określonych w ustawie, finansowanych z budżetu państwa, pochodzą z rezerwy celowej budżetu państwa „Pomoc dla repatriantów”.”;

25) art. 38 otrzymuje brzmienie:

„Art. 38. 1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy tryb postępowania w sprawach:

- a) podziału rezerwy celowej budżetu państwa „Pomoc dla repatriantów”,
- b) udzielania powiatowi dotacji celowych na realizację aktywizacji zawodowej repatriantów,
- c) udzielania dotacji gminie, która zapewni repatriantom i członkom najbliższej rodziny repatrianta lokal mieszkalny,
- d) przekazywania staroście z budżetu wojewody środków finansowych na pokrycie wydatków związanych z udzieleniem repatriantom pomocy,
- e) udzielania dotacji celowej gminie, która przeprowadziła remont lub adaptację lokalu mieszkalnego w miejscu osiedlenia się repatrianta na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

2) wzory wniosków o udzielenie dotacji, o których mowa w pkt 1 lit. b, c i e.

2. W rozporządzeniu należy w szczególności określić terminy dokonywania czynności w sprawach, o których mowa w ust. 1 pkt 1, oraz określić informacje, które powinny zawierać wnioski, o których mowa w ust. 1 pkt 2.”.

Art. 2.

1. Małżonkowi repatrianta niebędącemu osobą polskiego pochodzenia oraz małoletniemu pozostającemu pod władzą rodzicielską repatrianta lub jego małżonka, którzy osiedlili się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wspólnie z repatriantem przybyłym do Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o cudzoziemcach (Dz.U. z 2001 r. Nr 127, poz. 1400 oraz z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 74, poz. 676, Nr 81, poz. 731, Nr 89, poz. 804, Nr 141, poz. 1180 i Nr 153, poz. 1271 oraz z 2003 r. Nr 97, poz. 894, Nr 101, poz. 942 i Nr 137, poz. 1302) lub ustawy określonej w art. 1 i którzy w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy złożą wniosek o udzielenie zezwolenia na osiedlenie się, wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca udzieli tego zezwolenia, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Małżonkowi repatrianta niebędącemu osobą polskiego pochodzenia odmawia się zezwolenia na osiedlenie się, jeżeli zachodzą przesłanki określone w przepisach art. 66 ust. 1 pkt 2, 3, 5 i 6 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz.U. Nr 128, poz. 1175).

Art. 3.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy starostowie:

- 1) stają się stronami umów zawartych przez organy wykonawcze gmin z pracodawcami zatrudniającymi repatriantów;

- 2) przejmują zobowiązania i należności gmin znajdujących się na terytorium danego powiatu, wynikające z dotacji udzielonych tym gminom przez wojewodów na realizację aktywizacji zawodowej repatriantów.

Art. 4.

1. Przepisy rozdziału 6 ustawy określonej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się do osób, które przekroczyły granicę Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy w celu repatriacji po 31 grudnia 2000 r.
2. Przepisu art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy określonej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do zwrotu kosztów poniesionych przez repatrianta przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 5.

Gminy, których rady przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podjęły uchwałę o zapewnieniu lokalu mieszkalnego z zasobów komunalnych nieokreślonym imiennie repatriantom, otrzymują dotację w wysokości obliczonej na podstawie przepisów dotychczasowych.

Art. 6.

Rejestry prowadzone na podstawie art. 32 i 33 ustawy określonej w art. 1 stają się, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, rejestrami, o których mowa w art. 1 pkt 22 i 23 niniejszej ustawy.

Art. 7.

Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie upoważnień zmienianych niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia jej wejścia w życie, zachowują moc przepisy dotychczasowe.

Art. 8.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2004 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 12, pkt 22 w zakresie dotyczącym art. 32 pkt 2, pkt 23 w zakresie dotyczącym art. 33 pkt 2 oraz art. 2, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia;
- 2) art. 1 pkt 1-7, pkt 9-11, pkt 20, pkt 21, pkt 22 w zakresie dotyczącym art. 32 pkt 1, pkt 23 w zakresie dotyczącym art. 33 pkt 1, 3 i 4, art. 6 oraz art. 7, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą od dnia 1 września 2003 r.